

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 15196-6/ODK-2017

Praha 14. února 2016
Počet listů/stran: 5/10

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán“), rozhodlo v souladu s ustanoveními § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání Davida Helcla, [redacted] (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí (dále také „povinný subjekt“) Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, č.j.: 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK ze dne 4. ledna 2017, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, podaném odvolatelem dne 12. ledna 2017,

takto:

Rozhodnutí Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 4. ledna 2017, č. j. 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, se podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Ministerstvu vnitra (dále též jako „nadřízený správní orgán“ nebo „odvolací orgán“) bylo dne 31. ledna 2017 v souladu s § 16 InfZ postoupeno odvolání výše uvedeného žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. ledna 2017, č. j.: 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (dále též jako „napadené rozhodnutí“), a to včetně spisového materiálu (k postoupení došlo přípisem povinného subjektu ze dne 26. ledna 2017).

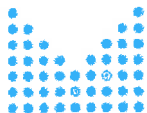
Z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení napadeného rozhodnutí:

Dne 21. prosince 2016 obdržel Krajský úřad Ústeckého kraje žádost Davida Helcla o poskytnutí informace o celkové výši ročního příjmu (vč. odměn) zaměstnance státní správy JUDr. Stanislava Körnera za rok 2016. Tyto informace požadoval poskytnout v elektronické podobě na doručovací adresu

Povinný subjekt nejprve vyzval žadatele o potvrzení, zda skutečně e-mailovou zprávu s výše uvedeným obsahem podal. Tento požadavek pak zdůvodnil tím, že se již setkal při elektronické komunikaci s krádeží identity. Povinný subjekt dále vyzval JUDr. Körnera jakožto dotčenou osobu, aby se vyjádřil k obdržené žádosti, resp. sdělil, zda s poskytnutím informace o výši jeho ročního příjmu za rok 2016 souhlasí. Ve svém vyjádření ze dne 29. prosince 2016 JUDr. Körner sdělil, že s poskytnutím informací tohoto typu rozhodně nesouhlasí. Dále podotkl k osobě žadatele, že si myslí, že žadatele naštvál tím, neboť nevyhověl jeho požadavku, takže se může jednat o specifickou formu pomsty nebo pokus o získání prostředku k nátlaku na jeho osobu.

Povinný subjekt rozhodnutím č.j. 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK ze dne 4. ledna 2017 odmítl žádost s odkazem na § 8a InfZ a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „zákon o ochraně osobních údajů“), protože upřednostnil ochranu osobních údajů a popřel správnost a zákonnost rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014.

S postupem povinného subjektu žadatel nesouhlasil a dne 12. ledna 2017 podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž předně namítá, že se povinný subjekt nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Kromě jiného vytýkal povinnému subjektu, že rozhodnutí nebylo zasláno na uvedenou e-mailovou adresu, ale v listinné podobě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Taktéž se ohradil proti tomu, aby nezdůvodnění žádosti o informace bylo povinným subjektem považováno za jeden z důvodů pro její odmítnutí, přičemž povinný subjekt žadatele v tomto směru nevyzval k upřesnění žádosti. V této souvislosti následně žadatel poznamenává, že *sdělení výše platu, odměn a mimořádných odměn státního zaměstnance je ve veřejném zájmu, jelikož se jedná o nástroj občanské kontroly. Odvolatel se dále odkazuje na příslušnou judikaturu, zejména pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012, jenž povinný subjekt odmítl respektovat.*

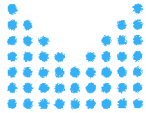
K postoupení předmětného odvolání a související spisové dokumentace došlo přípisem Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 26. ledna 2017. V něm se povinný subjekt především odkázal na odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí a konkrétně se k námitkám odvolatele nevyjádřil; pouze vysvětlil, proč nebylo při doručování zamítavého rozhodnutí postupováno dle § 19 odst. 8 správního řádu.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání ze dne 12. ledna 2017, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, jimiž byly informace týkající se výši platu a odměn zaměstnance Ústeckého kraje zařazeného do jeho úřadu (nikoliv státního zaměstnance, jak mylně uvádí odvolatel). Pracovněprávní vztahy jsou nepochybnou součástí samostatné působnosti územního samosprávného celku, a proto i žádost o poskytnutí informací týkajících se těchto vztahů byla povinným subjektem vyřizována v jeho samostatné působnosti (srov. § 20 odst. 6 infZ a *contr.*). S ohledem na § 20 odst. 6 InfZ lze konstatovat, že i žádost o poskytnutí informací vyřizoval povinný subjekt ve své samostatné působnosti, a tudíž i rozhodování o odmítnutí žádosti bylo rozhodováním v samostatné působnosti Ústeckého kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem kraje Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti.

Odvolací orgán vyzkoušel dne 1. února 2017 odvolatele i dotčenou osobu o jejich procesních právech (viz dopisy č.j. MV-15196-2/ODK-2017 a č.j. MV-15196-3/ODK-2017). Odvolatel ve svém vyjádření ze dne 2. února 2017 reagoval především na možné pochyby o tom, zda by měla být žádost o informace o platu úředníka vnímána jako nástroj pomsty, které naznačil ve svém stanovisku ze dne 29. prosince 2016 dotčený pracovník Ústeckého kraje

III.

Ministerstvo vnitra přezkoumalo zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postup povinného subjektu předcházející jeho vydání, (včetně skutečností uváděných odvolatelem) a dospělo k závěru, že toto rozhodnutí je nutné zrušit.

Povinný subjekt uplatnil jako důvod pro odmítnutí zpřístupnění informací o platových poměrech vedoucího oddělení dopravně správních agend Krajského úřadu Ústeckého kraje ochranu osobních údajů, tedy založil svou argumentaci především na výkladu § 8a InfZ a § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Dospěl přitom k závěru, že *jelikož nebyl dán souhlas subjektem osobních údajů, bylo by možné informaci o finančním plnění podat jen za splnění podmínek uvedených v § 5 odst. 2 písm. f/ zákona č. 101/2000 Sb.* Povinný subjekt však vyložil, že *informace o finančním plnění poskytovaném zaměstnanci samy o sobě, bez dalších informací o výkonu veřejné správy prováděné zaměstnanci krajského úřadu, nemají relevantní informační hodnotu ve vztahu k veřejné anebo úřední činnosti zaměstnanců krajského úřadu či k jejich funkčnímu nebo pracovnímu zařazení, tudíž je nelze jako zákonem chráněné osobních údaje poskytnout.*

Dále se povinný subjekt zabýval i otázkou, zda nevyplývá povinnost poskytnout údaje o platu a odměně konkrétního úředníka z § 8b InfZ, aby konstatoval, že tomu tak není, neboť zastává názor, že *dikce § 8b odst. 1 InfZ neumožňuje povinnému subjektu podřadit pod povinnost poskytnout informace o osobě, které poskytl veřejné prostředky, i informace o vyplacených platech a odměnách. Povinný subjekt tyto finanční prostředky svým zaměstnancům neposkytuje. Na straně povinného subjektu jde ve vztahu k zaměstnancům o plnění právní povinnosti z pracovněprávního vztahu.*

Nicméně i po takové úvaze přistoupil povinný subjekt k provedení tzv. *testu proporcionality*, aby dopěl k jednoznačnému závěru, že *poskytnutí informace o finančním plnění není ve veřejném zájmu* (viz bod 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Z výše podaného shrnutí právní argumentace povinného subjektu je zcela zjevné, že při aplikaci příslušných ustanovení InfZ vůbec nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu. V další části odůvodnění (bod 3) pak formuloval důvody, resp. skutečnosti, které mu bránily ve věci postupovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014. Povinný subjekt totiž konstatoval, že *toto rozhodnutí není zcela v souladu se zákony, respektive jsou zde důvodné pochybnosti o jeho správnosti. Z tohoto důvodu nemůže při svém rozhodování z takového rozhodnutí vyházet. Důvodem je také i to, že se*

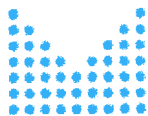

k věci doposud nevyjádřil Ústavní soud, jehož nálezy jsou, na rozdíl od předmětného rozsudku NSS, obecně závazné.

Ministerstvo vnitra nikterak nezpochybňuje oprávnění správního orgánu autonomně rozhodovat ve věci, která spadá do rozsahu jeho působnosti, a přitom interpretovat a aplikovat příslušné normy správního práva, jehož důležitou složkou je určitě i správní uvážení, resp. diskreční pravomoc. Přičemž podstatou správního uvážení je možnost orgánů veřejné správy po zvážení všech relevantních okolností zvolit jednu alternativu řešení, které jim konkrétní právní norma nabízí. Správní uvážení orgánů veřejné správy přichází tedy do úvahy v situaci, kdy příslušná právní norma nespojuje s existencí určité právní skutečnosti žádný jediný konkrétní následek. Správní uvážení může nastat podle situace, jak v podmínkách a okolnostech jednotlivých právech předvídaných situacích, tak v samotných zákonem stanovených právech a povinnostech vyplývajících z příslušné právní úpravy. Správní orgán pak určuje konkrétní způsob řešení určité situace či problému v rámci mezí stanovených příslušným zákonem. Správní uvážení ale samozřejmě neznamená libovůli správních orgánů v rozhodování a nemůže vést k nepodloženým rozhodnutím. Naopak, každé správní uvážení probíhá v přesně vyznačených mezích, stanovených příslušnou správní právní normou, minimálně podle základních zásad, jimiž je ovládáno rozhodování správních orgánů a to podle zásady legality, vázanosti správy zákonem.

Odvolací orgán si je rovněž vědom, že český právní řád není založen na systému právně závazných precedentů jakožto pramenů práva ve formálním smyslu (ponecháváme stranou rozhodnutí Ústavního soudu), ačkoliv závěry a rozhodnutí zvláště nejvyšších soudů jsou všeobecně přijímána a následována. Z požadavku jednotné aplikace práva orgány veřejné moci však nelze učinit jiný závěr než ten, že správní orgán je v zásadě vždy povinen respektovat právní názory vyjádřené v rozhodnutích (přínejmenším) nejvyšších soudních instancí, tedy Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu, jejichž úkolem je mj. sjednocování judikatury na příslušných úsecích práva (ústavní požadavek soudního přezkumu úkonů správních orgánů, navíc ve svém důsledku – a zjednodušeně řečeno – *fakticky* podřizuje správní orgány při interpretaci právních norem soudní moci). Požadavek na respektování právních názorů soudů správními orgány je ostatně dovoditelný i ze základních zásad činnosti správních orgánů, především z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán dbá,(...)aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

Povinné subjekty tak při vyřizování žádostí o informace o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy nesmí opominout význam rozhodnutí nejvyšších soudních instancí pro právní řešení věci; zejména pak rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014, v němž dospěl k jednoznačnému závěru ve sporu o limity přístupu veřejnosti k informacím o platových poměrech zaměstnanců veřejné sféry, a sice že bez dalšího je třeba

poskytnout informace o platech zaměstnanců veřejné správy v řídicích pozicích; nelze tudíž hovořit o neustálené rozhodovací soudní praxi. Rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (na základě usnesení NSS č. j. 8 As 55/2012-23) totiž byla předložena otázka, zda povinný subjekt při rozhodování o poskytnutí základních osobních údajů o osobě, jíž poskytl veřejné prostředky (podle § 8b InfZ), je povinen provést test proporcionality, kterým posoudí střet práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. **Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku jasně konstatoval, že bez dalšího testování je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu; zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu; zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit; zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby; zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek) a zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.**

Nejvyšší správní soud ovšem připustil, aby právo na informace za striktně vymezených podmínek bylo odepřeno na základě principu zneužití práva. Jedná se o žádosti o informace, jimiž by jinak bylo důvodu vyhovět, mající za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávisť apod.) - viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2012, č.j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb..

Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací orgán apeluje na povinný subjekt, aby při novém projednání žádosti o informace o platových poměrech vedoucího oddělení dopravně správních agend důsledně respektoval základní zásady činnosti správních orgánů (vyjádřené v § 2 správního řádu) a tím se vyvaroval překročení zákonných limitů správního uvážení.

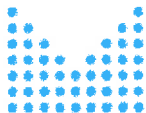
Konečně se musí odvolací orgán pozastavit i nad tím, že povinný subjekt v souvislosti se zvažováním, zda v řešeném případě je dán veřejný zájem na poskytnutí požadované informace neopominul konstatovat, že žadatel v žádosti neuvěděl důvody, proč o získání informací o platových poměrech dotčeného úředníka usiluje. Žadatel totiž není povinen žádost jakkoli odůvodňovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 27/2007-87, č.j. 6 As 78/2006-58 /1342/2007 Sb.NSS/), což je jeden ze základních principů zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt se proto důvodem, pro který žadatel požaduje poskytnutí informace, vůbec nemůže zabývat jako důvodem pro odmítnutí žádosti

o informace (snad s výjimkou aplikace § 11 odst. 1 InfZ či v případě žádostí, u nichž přichází do úvahy jejich odmítnutí pro šikanozní přístup a zneužívání práva na informace žadatelem). Není přitom rozhodné, domáhá-li se žadatel informací např. ke komerčnímu užití či jako podklad pro zpracovávání kvalifikačních prací na vysokých školách. Může dokonce docházet k situacím, v nichž je žadatel v jném např. soukromoprávním sporu s povinným subjektem a podle InfZ se snaží domoci informací „proti“ povinnému subjektu, případně v nichž se žadatel skrze InfZ snaží zjistit informace, které „proti němu“ shromažďuje veřejné správa (rozsudek NSS č.j. 1 Ans 4/2013-27).

Pokud jde o odvolatelovy pochyby, zda výzva povinného subjektu ke ztotožnění žadatele byla adekvátní, odvolací orgán poznamenává, že zákon o svobodném přístupu k informacím předepisuje uvedení údajů nutných k identifikaci žadatele. Žadatel – fyzická osoba musí být označena *jménem, příjmením, datem narození, adresou místa trvalého pobytu nebo adresou bydliště, není-li přihlášena k trvalému pobytu, a adresou pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště*. Adresou pro doručování může být též elektronická adresa. Zákon předepisuje toto minimum údajů, aby žadatele bylo možno identifikovat pro všechny způsoby vyřízení žádosti o poskytnutí informací, tedy zejména pro případné vydání správního rozhodnutí o odmítnutí žádosti (podle § 68 odst. 2 ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu se ve správním rozhodnutí označují účastníci řízení, jde-li o fyzickou osobu, jejím jménem, příjmením, datem narození a místem trvalého pobytu, případně jiným údajem podle zvláštního zákona). V praxi může vyvolávat potíže *adresa pro doručování*, pokud je uvedena pouze adresa elektronická – ta bude totiž dostatečná jen v případě, že informace jsou poskytovány elektronickou formou, eventuálně bude-li elektronickou formou odesláno odložení žádosti; pokud nikoli nebo má-li být žádost odmítnuta, pak musí být zásilka doručována na adresu trvalého pobytu nebo bydliště, resp. na adresu pro doručování „poštou“ (samozřejmě, pokud se nebude jednat o doručování prostřednictvím datových schránek), což znamená, že žadatel bude v těchto situacích muset s odkazem na § 14 odst. 5 písm. a/ příslušný údaj doplnit.

Ačkoliv žádost pana Heicla obsahovala všechny údaje nutné dle § 14 odst. 2 InfZ k jeho identifikaci, vyzval jej povinný subjekt dopisem ze dne 21. prosince 2016 ke ztotožnění. Tento požadavek neopřel o konkrétní ustanovení InfZ, nelze na něj ani pohlížet jako na *výzvu k doplnění žádosti* ve smyslu § 14 odst. 5 písm. a/ citovaného zákona. Povinný subjekt jej zdůvodnil tím, že *se již v minulosti setkal při elektronické komunikaci s krádeží identity*. Jelikož s neuposlechnutím výzvy povinný subjekt nespojil žádné negativní následky pro vyřízení žádosti (v podobě odložení žádosti), lze takové opatření povinného subjektu, dle názoru odvolacího orgánu, akceptovat jakožto učiněné z opatrnosti založené na předchozí zkušenosti. Zároveň se Ministerstvo vnitra nedomnívá, že by tímto způsobem chtěl povinný subjekt nad míru

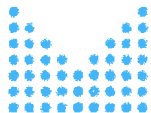

přiměřenou obtěžovat žadatele či ztížit realizaci jeho práva na informace, nýbrž jej touto formou poprosil o součinnost.

Odvolatel rovněž povinnému subjektu vytkl, že odpověď na žádost nebyla doručena na doručovací adresu podle obsahu žádosti. V této souvislosti je však třeba znovu zdůraznit, že při doručování rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí povinný subjekt postupovat dle § 19 správního řádu, neboť ustanovení správního řádu se na základě § 20 odst. 4 písm. a/ InfZ použijí pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Pakliže nelze písemnost (písemné vyhotovení rozhodnutí o odmítnutí žádosti) doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, přichází v úvahu doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (srov. § 19 odst. 2 správního řádu). Dle § 19 odst. 3 správního řádu nevyklučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Byť to ze samotného znění tohoto ustanovení není na první pohled zřejmé, nemá účastník řízení vůči správnímu orgánu nárok na to, aby mu správní orgán vždy doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, pokud o to účastník řízení požádá. Elektronickou adresou se rozumí adresa pro doručování datových zpráv opatřených zaručeným elektronickým podpisem. Podmínkou „elektronického“ doručování tak je použití zaručeného elektronického podpisu. Povinný subjekt v přípise č.j. 545/LP/2016, 16501/2017/KUUK ze dne 26. ledna 2017 konstatoval, že *žadatel nedisponuje vlastním zaručeným elektronickým podpisem*. Pravdivost tohoto tvrzení odvolatel nijak nezpochybnil, resp. nedoložil opak.

IV.

Ze shora uvedených důvodů (tedy zejména pro nezohlednění rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu spočívající ve vypořádání se s aplikací § 8b InfZ) je odvoláním napadené rozhodnutí nezákonné a odvolací orgán proto přistoupil k jeho zrušení a vrácení věci zpět povinnému subjektu k novému projednání, jak stanoví § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu. K tomuto ostatně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 10 A 102/2013-81 uvedl, že podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu (které se podle § 20 odst. 4 písm. b/ zákona o svobodném přístupu k informacím použije i na postup podle tohoto zákona) **je prvoinstanční správní orgán vázán názorem svého nadřízeného orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí, jímž bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Prvoinstančnímu správnímu orgánu tedy nepřísluší jakkoli zkoumat správnost názoru svého nadřízeného orgánu a zpochybňovat jej. Vysloveným právním názorem je vázán a je povinen ho respektovat. Opačný přístup, když se**

správní orgán odmítne řídit právním názorem svého nadřízeného orgánu, protože ho považuje za nesprávný, zcela popírá princip hierarchie veřejné správy a v podstatě by vedl k tomu, že by jakékoli opravné prostředky pozbyly svého smyslu.

Odvolaací orgán rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu můžeme č.j. 3 As 278/20105-44 ze dne 10. listopadu 2016 dle něhož *v případě, kdy povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, je možné napadnout žalobou přímo jeho následné rozhodnutí, odmítající informaci poskytnout. Překážkou pro takový postup není dle názoru soudu ani ustanovení § 68 písm. a/ správního řádu soudního, neboť požadavek naplnění podmínky zde uvedené nemůže nutit stěžovatele k opětovnému, čistě formálnímu podání opravného prostředku, který by zcela zřejmě vedl znovu k témuž výsledku, kterého již jednou dosáhl. Podle § 16 odst. 4 InfZ je informace povinen poskytnout povinný subjekt, ten je tak z tohoto titulu nepochybně účastníkem soudního řízení, neboť rozsudek je závazný jen pro účastníky, osoby zúčastněné na řízení a orgány státní moci a povinnost tak lze za daných okolností uložit jen účastníku. Navíc je to též jeho rozhodnutí, které má být současně s uložením dané povinnosti zrušeno. Nastíněný postup je pak v souladu s názorem Ústavního soudu, že „procesní předpisy určené k ochraně práv žadatele o informace je nutno vykládat takovým způsobem, aby byly účinné v praxi“ (nález ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14).*

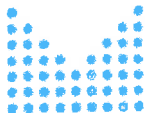
Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b/ InfZ nelze odvolat.

L.S.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Písemné vyhotovení rozhodnutí bude spolu se spisem doručeno do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, k č.j. 545/LP/2016
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) odvolateli Davidu Helclovi, bytem [REDACTED]
3. Stejnopis rozhodnutí s vyznačením právní moci bude následně doručen povinnému subjektu – Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, k č.j. 545/LP/2016
4. Stejnopis rozhodnutí bude doručen prostřednictvím datových schránek povinnému subjektu Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, k č.j. 545/LP/2016
5. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) JUDr. Stanislavu Körnerovi, vedoucí oddělení dopravně správních agend, Krajský úřad Ústeckého kraje, se Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
6. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra

Vyřizuje: Mgr. Pavla Šupková
tel. č.: 974816593
e-mail: odbordk@mvcr.cz